

La imatge del record

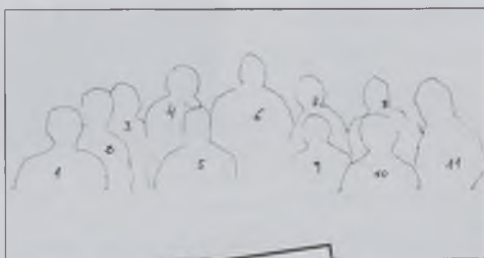
Continuant amb aquesta secció dedicada a treure de l'oblit fotos antigues per tal de veure com eren la gent i els costums del poble fins no fa tants anys, ens hem remuntat a principis de la dècada dels seixanta. La gent retratada són les noies que formaven el cor femení que cantava a les misses (tot i que n'hi falta alguna) i mossèn «Arturu», el capellà que va estar-se tant anys a la parròquia de Quart i que era qui les dirigia.

Agraïm a l'Elisa Tarré que ens hagi identificat les seves companyes del cor.

La relació dels fotografiats és:

1- Joaquina Felip, 2- Elisa Tarré, 3- Josepa Parés, 4- Hermínia Vila, 5- Fina Cubarsí, 6- Mossèn Artur Pigem, 7- Lourdes Brujats, 8- Dolors Calvet, 9- Assumpció Carbonell, 10- Araceli Barea, 11- Dolors Gili.

Nòmada

El màgic solstici lluny et dugué,
de nostra mar el caliu recobrades,
també els vells llocs i les amistats clares
i tot allò del que sempre en dius bé.

Cauen les fulles grogues i pansides,
s'escurça el dia, la llum, la calor,
estols de plomes omplen l'horitzó,
és temps de retrobar les nostres vides.

L'estoic patir per la infinita absència
faran tan celebrada ta presència
que d'immens goig esclatarà mon pit,
també les parets on ets, hivernada,
amb ta bellesa i ànima de fada,
són encisades d'amorós delit.

Carles Serra

La promesa a Santa Justa

Un dia d'estiu de ja fa una bona colla d'anys, quan en aquest poble només hi havia terrissers i pagesos, l'era de cal Rei de Quart estava plena de garbes esteses en rotllana per tal de poder-les batre fent-hi passejar una bèstia de càrrega tal com era costum. Quan ja tenien tota la feina feta, només els faltava recollir el gra, i estaven gaudint d'un bo i merescut berenar es varen començar a juntar uns núvols negres com el sutge que de cop i volta varen espetegar, descarregant el seu contingut a dojo. Espantat perquè l'aigua no se'ls endugués el fruit de tot l'any, que tants esforços els havia costat i del qual depenien per passar tot el següent, l'amo de la casa va fer en veu alta aquesta promesa a Santa Justa:

«Justa, Justeta,
endu-et la pluja
i et daré una quartereta.»

Al cap de ben poc la pluja va aturar-se. La gent va sortir de sota sopluj i va anar a veure si el mal havia estat gaire gros. Tot i haver sigut un ruixat de pocs minuts l'aigua ja havia fet la seva feina i s'havia endut una quantitat considerable de blat feixes avall. Llavors l'amo, empipat com una vespa, es va girar enlaire i va dir:

«Justa, Justeta,
ja t'has cobrat la quartereta.»

Acabades de pronunciar aquestes desafiant paraules va començar a caure un aiguat tan gran que els deixà l'era neta com una patena. Diuen que el poc gra que van poder salvar el van haver d'anar collint pels camps, feixes i, fins i tot, a baix el carrer.

Apèndix

Hi ha qui diu que les paraules que l'amo, desafiant, va pronunciar contra la santa eren: «Justa, Justeta, la quartereta...

no te la fotaràs pas!»

Font: Salvi Bonmatí i Narcís Serra